

gostilničarjeva, katera je bila ob enem pivska soba. Bila je dolga in ozka izba; na jednom koncu se je dohajalo, na drugem je bila pregrajena z lesenim pažem, za katerim so čepeli na hloedih veliki in majhni sodi raznovrstnega vina. Ob zamazanih stenah so stale na obeh straneh dolge mize. Pivcev je bilo vedno polno pri Cividatorju. Črez dan, zlasti po kosilu in na večer, so možje hodili semkaj pokrepčavat se z vinsko kapljico, ki je bila na dobrem glasu, zakaj bila je pristna in močna. Zahteval pa si lahko kislega Dolenjca, ali lahkega Štajerca, ali prijetnega Istrijana in kraškega terana. Jeseni pa se je pridno točil tudi motni Vipavec in sladki Prosekar. Zvečer in ponoči so zahajali sem tudi mladi ljudje, ker je bila gostilna bolj v zatišju, in mestni stražniki niso tako hitro zalotili pivcev v prepovedanih urah. Zlasti dijaki višjih razredov so se včasih priplazili semkaj popivat in razgrajat. Navadno so klicali gostilno le pri „Lahinji“, ker se Cividator ni dosti ménil za pivce, pač pa je bila v tem jako spretna njegova žena s hčerjo. Celó razuzdanosti in sleparstva ni ubranila Lahinja v svoji gostilni.

Bilo je nekega popoldne v začetku štiri-desetdanskega posta. V Lahovi krčmi je bilo takrat prazno, pač pa so sedeli za leseno ograjo nam znani pivci. Kar je bilo namreč posebno domačih in stalnih pivcev, prisvajali so si to prednost, da so nadzorovali natakario pri natakranju ter pili iz svojih majolik pri izvirku božje kapljice.

Na malem sodu je sedel Luka Košica, potegal z levico dolge brke, z desnico pa je držal pisano majolico. Njemu nasproti je čepel na nizkem stolcu Gregor Grabnar, trgal oberoč trdo trento Lichtenbergove peke, lončena majolika pa je stala poleg njega na tleh. Na stolu v kotu je zdehal hišni gospodar Cividator in bobnal z mastnimi prsti po rejenem trebuščku. Njegova hči Tekla pa je pomivala v drugem kotu stekleno robo.

Košica in Grabnar nista utegnila zvečer posedati v gostilni, zato sta pa tem marljiveje pazila, da nista zamudila ob belem dnevu nasladiti se s sladko kapljico.

„No, gospod Cividator, koliko obljubite za mojo Špelico, da vam pomaga polniti mošnjček s tolarji? Mlada je, čedna je, zgovorna pa, kakor bi imela jezik sedem let namočen v sami medicini.“

„Ma sem povedal, signore Luka! Dva para sandal še, dva para, in dve lahti gorenjskega platna ob novem letu“, odgovori Lah Košici, ki mu je ponujal svojo stričnico v službo.

„E, kaj se bota prerekavala? Dobro blago se samo hvali. Kar udari, Luka, gospod Cividator ne bo gledal na par tolarčkov, če se dekle

izponese“, prigovarjal je Grabnar, hrustajoč trdo pečeni kruh.

„Le dajte, le, padre mio“, oglesi se tudi Tekla.

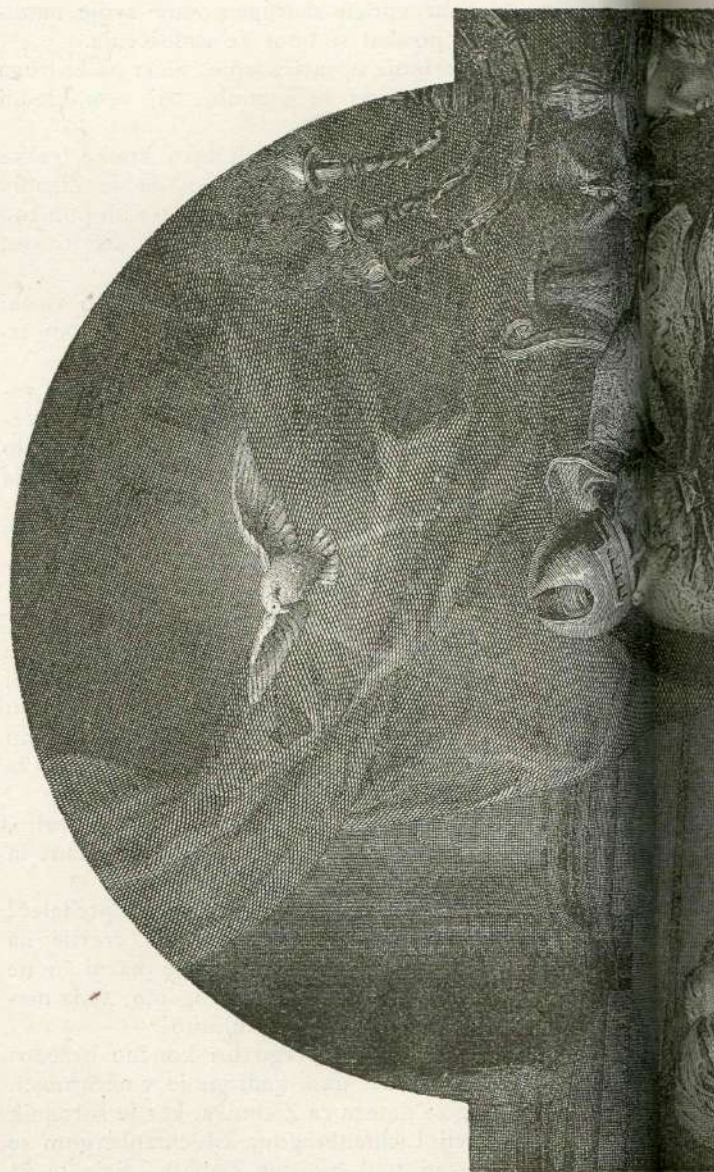
Lah se zadovoljno pogladi po obriti bradi in prikima:

„Così sia, signore! Ma ga je treba vprašati mater.“

Tekla si obriše roci ter odide v kuhinjo poročat materi, kako so se možje pogodili.

„Pa bi jo oženil, Luka! Saj veš, ako jo imajo mladi ljudje radi, ni dobro“, oglesi se zopet pivec na stolcu.

„E, možiti se ji še ne mudi. To že pride tako samo po sebi. Sedaj mora še meni po-

magati. Vem sicer, da tvoj Gropa škili za njo, a poprej se morava še midva pobotati.“

„Midva? Pobotala sva se že pred osmimi leti tam pred jezuitovskim kolegijem. Ako si tak junak, da pustiš svojega prijatelja na cedilu v najhujšem ognju, tedaj pač nisi vreden, da bi se kdo s teboj botal.“

„Kaj? Ali ne vé vse mesto, da je Luka Košica takrat pametno ravnal kot umen vojskovođa? Ako bi bil ti takrat mene posnemal, ne bilo bi ti treba domov cepati z razbito črepinjo. He, prijatelj Gregor, ali ni tako? In povem ti, da mi ne govôri več takih čenč, drugače ti treščim majoliko tje v tvoje lačne gosli, da boš pomnil, kdaj si se lotil Lukeža Košice, vicedskega vratarja!“

Grabnar skoči po koncu, oči se mu zaiskré, razkorači se pred svojim nasprotnikom, stisne pesti in s pretrganim glasom izpregovori:

„Ti, strahopetec, ti boš mene, ti suha južina? Ali ne veš, da te lahko zmanem kakor suho stročje v roci?“

Košica pa je že zlezl s soda ter se stisnil ob zidu med sodi, ponižno govoreč:

„No, no, saj ni tako hudo, Grogče! Nič se ne togôti; tvoj fant je kakor nalašč za mojo Špelico. Le čakaj malo, da si Špelica še kaj prisluži. Še dvajset tolarčkov ji manjka do sto — potem pa v božjem imenu!“

Lah je med tem zlezl pod klop ob steni in klical neprenehoma: „Madre, madre!“

Zaroka Marije in sv. Jožefa. (Slikal Karol Vanloo.)